Βραχύς, ο Μιχάλης αλλά γερός. Παιδί λαϊκό, με λίγα πιστεύω, λιγότερες ανησυχίες, ταξίδευε στη ζωή παρασυρμένος, αφημένος, όπως οι περισσότεροι, στην συναρπαστική απλότητα της καθημερινότητας.

Χειμώ νας του ’78, λίγο μετά τα 24 του, χωρίς σπουδές, με τη θητεία ήδη τελειωμένη, είχε βρει την ευκολία στην μάντρα οικοδομώ ν του πατέρα του. Δουλειά απλή, πελατεία εξασφαλισμένη, βάσανα λίγα, εισοδήματα πλούσια.

Ευαισθησίες δεν είχε, αδυναμίες αρκετές, από τις λουλουδούδες στα μπουζούκια έως τη μεγαλύτερη του, τη γκρίζα 220
SE
μοντέλο του ’65 που συντηρούσε με ευλάβεια, όπως και ο γέρος του. Ήταν από τα λίγα που συμφωνούσαν οι δύο τους, αν και σε πολλά έμοιαζαν
.

Σχέση μυστήρια διατηρούσε και με την Έλλα. Έτσι είχε βαφτιστεί το κορίτσι. Χαρούμενο, λεπτό και όμορφο από πατέρα τυχοδιώκτη ωραίο και μοιραίο, ωσαύτως και μπλεγμένο τόσο με πολιτικά όσο και με οικονομικά, ο οποίος είχε χαθεί εδώ και χρόνια, κάπου στις Η.Π.Α. Την κόρη του τη βάφτισε έτσι από μια παρορμητική αφοσίωση που είχε στην Ella Fitz gerald
, αλλά μάλλον τον απασχόλησε περισσότερο η καλλιτέχνιδα παρά η απόγονος.

Μιχάλης -Έλλα, ένα αταίριαστο ζευγάρι και έτσι θα παρέμενε αν κάποια στιγμή δεν έλεγε εκείνη ένα «ναι» στις αλλεπάλληλες προτάσεις του, που περιελάμβαναν το γνωστό ρεπερτόριο. Βόλτα με την SE, παραλία μπιφτεκάκια, μπουζούκια. Το τι ακολούθησε τούτων, δεν έγινε ευρύτερα γνωστό καθώς χάθηκε ανάμεσα στην αγορίστικη έπαρση και στην κοριτσίστικη σιωπή. Εκείνη το μετάνιωσε, εκείνος επαίρετο και το γεγονός θα είχε ξεχαστεί αν δεν υπήρχαν και παρεπόμενα περιστατικά, οπότε έπεσαν και ψιλές μέσα στην
SE
. Γύριζε η μικρή στο σπίτι, την πέτυχε ο έτσι,
«έλα να σε πάω πιο κάτω»
κλπ, στη διαδρομή άπλωσε τα χεράκια του,
«μαζέψου»
του είπε εκείνη,
«γιατί μωρή παρθένα»
της γύρισε εκείνος και όταν εκείνη του αρίθμησε τα γενετήσια ρήματα, ο Μιχάλης τη φιλοδώρησε.

Η Έλλα επέστρεψε στο σπίτι, στο Φάληρο, η μόδερ αφασία το πέρασε «μπάι» το συμβάν, αλλά για κακή τους τύχη ανέβηκε στο διαμέρισμα ο Γρηγόρης. Λίγο μακρινός ξάδερφος, λίγο τσιμπημένος, πολύ σοβαρός και περισσότερο απρόβλεπτος την πήρε γραμμή με την μια τη δουλειά. Ερώτησε την μικρή. Εκείνημ άντ' απαντήσεως δάκρυσε.

Στις 07.30 την άλλη μέρα, τον περίμενε την ώρα που έφευγε για την μάντρα. Του την είχε στημένη όρθιος δίπλα στη SE χωρίς να την ακουμπά. *«Αν την ξανα-αγγίξεις, θα στην κάνω σα τα μούτρα σου»* του είπε αργά ήρεμα, δείχνοντας το όχημα με τη ματιά του. Καβάλησε πάνω στο δίχρονο γαλάζιο-ασημένιο
Sachs
αφήνοντάς τον σαστισμένο.

Ατυχώς το κακό δεν άργησε να ξαναγίνει. Σχεδόν το κυνήγησε ο κοντός, προκαλώντας την τύχη του, αγνοώντας ταυτόχρονα τις συνέπειες. Την πήγαινε την μικρή «καρότσι» στη γειτονιά σκυμμένος έξω από την Merc, εκείνη του είπε τα ίδια τα λογάκια, εκείνος κατέβηκε και ανταπέδωσε πάλι με μπουκέτα. Του Γρηγόρη του το σφυρίξανε το ίδιο βράδυ, την έκοψε από μακριά την παθούσα μέσα στη μελανιά που δεν μαζευότανε ούτε με τα μέικ απ.

Πήρε από τη δουλειά ένα ζουμπαδάκι, τόσιαξε για να μπορεί να δουλέψει. Νύχτωσε. Έβρεχε

κάργα. Άφησε το μηχανάκι σπίτι. Το πήρε με το πόδι, έφτασε γρήγορα μεν, μούσκεμα δε. Ξεκίνησε από το πορτ μπαγκαζ. Ωραία επιφάνεια μεγάλη ,καθαρή.

ΕΛΛΑ έγραψε με 12 τρύπες στο κάθε γράμμα. Σύνολο 48

Η συνέχεια ανήκε στην πόρτα του οδηγού: ΣΤΟΧΑ ΠΕΙ ! Με άλλες 96 τρύπες ισόρροπα στοι χισμένες.

Όταν μπήκε σπίτι συνέχιζε να βρέχει. Έτρεμε από τα νεύρα του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως είχε φερθεί έτσι. Λάτρευε αυτό το όχημα, από τότε που τον είχε πάρει ο συχωρεμένος ο πατέρας του, πιτσιρικά στον τερματισμό του ράλυ «Ακρόπολις». Είχε κερδίσει. Το οδηγούσε ένας κοντός Γερμανός. Το είχε ερωτευτεί. Μεγάλο, δυνατό. Καμιά σχέση με το ταλαίπωρο οικογενειακό μιλιετσέντο.

Ήξερε όμως και την αδυναμία του «άλλου». Ήξερε πόσο θα τον πονούσε. Πολύ περισσότερο από το να τον είχε κάνει τον ίδιο, μπλε. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος να αντιδράσει. Από τα νεύρα του δεν κοιμήθηκε. Μέχρι το ξημέρωμα, είχε ηρεμήσει.

Τον περίμενε χωρίς κράνος, πάνω στο Sachs που δούλευε. Τα βλέμματά τους συναντηθήκανε. *«Στο 'χα πει»* πρόφερε ήρεμα, γυρίζοντας το κεφάλι του στο όχημα και έχοντας μπροστά του ένα σοκαρισμένο πρόσωπο.

Άφησε το συμπλέκτη και ρολάρισε ήσυχα στο υγρό δρόμο που πάσχιζε να στεγνώσει από τις πρώτες, αδύναμες ακτίνες.

Δημοσιεύτηκε και στο περιοδικό Car & Driver τ.255. Μάρτιος 2011.